

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANÇOIS DE NION

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Α τους Ι... Οι επαναστάτες φάνηκαν πια στή γωνία της λεωφόρου.

Ο νεαρός μαρκήσιος ντέ Τιγκρέ, μόλις τους αντίκρουσε απ' τὸ άνοιχτό παράθυρο, τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω κατάχλωμος. Απο χθές τὸ μεσημέρι, προειδοποιημένος ἀπὸ μιά μυστηριώδη άνόνημη έπιστολή, γραιμένη ἀπὸ γυναικείο χέρι, περι-

μενε τὴν εἰσβολή τῶν επαναστατῶν στὸν πύργο του, μὰ δὲν ἀποφάσισε νὰ φύγει.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μπῆκε σὸ δωμάτιό του ἡ γοηστὶα ὑπηρέτριά του Ὑθωννίκ, τὴν ὁποία σεβόταν κ' αγαποῦσε σάν μητέρα του, καὶ τὸ φώναζε κατατρομαγμένη :

— Για τὸ Θεό, κύριε μαρκήσιε, ἔδω έσαστε ακόμα ; Ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ, Λαρός—σὺ—Ἦόν, ξετίμησε τὴν ἀρεντιά σας, κ' ἀνέφερε τὸ γεγονός αὐτὸ στὸν άρχηγὸ τῶν επαναστατῶν Μοράν. Νάτος... Έφτασε κιάλας μὲ τοὺς καταραμένους πολιτοφύλακες του.

Ὁ μαρκήσιος Ραουὶν ντέ Τιγκρέ δίσταζε ακόμα, μὰ ἡ γοηστὶα Ὑθωννίκ τὸν τίναξε τώρα απ' τὸ χέρι καὶ τοῦ φώναζε πὸ έντονα :

— Φύγετε άμέσως απ' ἔδω, νεαρό μου κύριε. Δέν εινε ντροπὴ νὰ κρυφτήτε. Δέν' σκέπτεστε τοῦλάχιστον τὰ εμπιστευτικά χαρτιά πὸυ κρατᾶτε ἑαυτοῦ σας ; Τὰ τόσα όνόματα τῶν εἰσατρετῶν, ὀ ὁποῖοι σᾶς ἀνακήρυσαν άρχηγὸ τους καὶ στηρίξαν σὲ σᾶς τόσες καὶ τόσες έλλειδες γιὰ τὴν κατάλυση τῆς τυραννίας καὶ γιὰ τὴν επαναφορὴ σὸ θρόνο του τοῦ πολυχρονομένου βασιλιά μας ;

— Μὰ πὸυ νὰ πάω λοιπόν, θεῖα Ὑθωννίκ ; τῆς ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, γεμάτος λύσσα. Ὅλος ὁ τόπος εἶνε γεμάτος απ' τὶς περιτολιές τον. Καλύτερα νὰ τοὺς περιμένω ἔδω καὶ νὰ σκοτωθῶ, ἄλλὰ νὰ σκοτώσω καὶ μερικούς, νὰ ξεθιμῶνω τοῦλάχιστον.

Μὰ τὴ γοηστὶα τὸν δέν τὸν άφησε νὰ πῆ περισσότερα. Τὸν άρπαξε μὲ τὸ ζόρι απ' τὸ μπράτσο του καὶ τὸν τράβηξε μαζὺ τῆς κάτω, στὴν πίσω πόρτα τῆς αἰθῆς τοῦ πύργου, λέγοντάς του γοηγορα—γοηγορα :

— Ὅχι... Ὅχι... Μᾶς χρειάζεται ἡ ζωὴ σου, νεαρό μου κύριε.

Θὰ σβῶσω άμέσως, ἡ ἔρημη, ἂν σεθάνει. Νά... Πάρε τὸ μονοπατῆα αὐτὸ καὶ θὰ σὲ βγάλῃ ἴσα στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Κανένας δέν θὰ σὲ ἰδῇ ἂν πᾶς σκυφτὰ καὶ κρύβεσαι ἀνάμεσα σποὺς θάμνους τοῦ μονοπατιοῦ. Έκει μόλις φτάσεις, τρῆπωσε στὸ ἱερό, ὅσο νὰ νυχτώσῃ κ' ἔπειτα φεύγει σὲ μέρος ἀσφαλές. Έγὼ θὰ μείνω ἔδω, νὰ ὑποδεχτῶ τοὺς επαναστάτες. Έλα. Φύγε, πρὸς Θεοῦ. Νά. Χτυποῦν τὴ μεγάλη αὐλοτορτα τώρα. Ὁ Θεός μαζὺ σου...

Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του προσυλακτικά κ' ὁ μαρκήσιος βρόθήκε μονάχος. Έσκυψε τὸ κεφάλι του μὲ θλίψη καὶ μὲ άνίσχυρη λύσσα καὶ βαδίζοντας προσυλακτικά, ἔφτασε στὴ μικροῦλα ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καὶ τρῆπωσε κρυφὰ στὸ ἱερό. Έκει, λαθρασιμένος σὲ μιά γωνία, περίμενε νὰ νυχτώσῃ.

Πέρασαν ὄρες άκριτές. Ἀρχιζε πια νὰ σουρουπιώνῃ στὰ καλά. Κι' ὅταν τὰ σκοτάδια ἄρχισαν ν' ἀπλώνονται παντοῦ, ὁ μαρκήσιος, μονδιασιμένος πια, σηκώθηκε απ' τὴ γωνία του, ἀναλαδίστηκε κ' έτοιμάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Μόλις διως ἔφτασε στὴν ἐξόπορτα, φάνηκε μπροστά του μιά γυναικεία σιλονέττα, ἡ ὁποία μὲ βῆμα διαταχτικά καὶ κλονισμένο, μπῆκε στὴν ἐκκλησία. Λέγοντας συγχρόνως :

— Έδω εἰστε, πάτερ μου ; Ἀκούσα τὰ βῆματά σας. Έρχόμουν νὰ ἑλαφρώσω τὴν ψυχὴ

μου ἀπὸ ἕνα βάρος, γονατιστὴ στὴν Παναγία, μὰ μὰ πὸυ βρῖσκεστε ἔδω, ἐξομολογήστε με τοῦλάχιστον.

Ὁ μαρκήσιος ἀνατίρηιασε σύγκομος. Εἶχε μπροστά του —τὴν γάρισε άμέσως απ' τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς— τὴν Ἄννη Μοράν, τὴν κόρη τοῦ τρομεροῦ άρχηγοῦ τῶν επαναστατῶν Μοράν, ὁ ὁποῖος ἔσπερε τόσον καιρὸ τώρα τὸν τρώο καὶ τὴ φρίκη σὲ ὀλόκληρη τὴν περιφέρεια ἐκεῖνη. Καὶ ἡ Ἄννη, μὴ βλέποντας μπροστά τῆς απ' τὸ σκότος, νόμισε τὸν νεαρό μαρκήσιο γιὰ τὸν σεβάσιμο ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ κ' ἔρχόταν τώρα μ' εμπιστοσύνη νὰ ἐξομολογηθῇ σ' αὐτόν !

Τὸ δίλημμα ἦταν φριχτὸ : Νὰ προσποιόταν τὸν ἐφημέριο ; Θὰ κοροῖδενε τὰ θεῖα κ' ἀσθανόταν ἀτέχθεια πρὸς σὲ μιά τέτοια ἀσέβεια.

Νὰ φανερωθῇ ποὺς ἦταν ; Εἶχε μπροστά του μὴ ἀγγελικὴς ὀμορφῆας κοπέλλα, μὰ ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν κόρη τοῦ πὸ θανάσιμου ἔχθρου του. Τὸν περίμενε άμέσως ὁ θάνατος, κ' αὐτόν —τὸ πὸ χειρότερο— καὶ τοὺς φίλους του συνωμότες, ὀ ὁποῖοι εμπιστεύτηκαν τὴ ζωὴ του στὸ μακάλο του καὶ στὰ χέρια του.

Προτίμησε νὰ προσποιηθῇ τὸν ἐφημέριο καὶ ζαρωμένος τώρα στὸ ἐξομολογητήριο, άκουγε μὲ συγκίνηση καὶ χτυποκώδι τὴν ἐξομολόγησι τῆς άγνῆς κ' ἀγγελικῆς κοπέλλας, ἡ ὁποία, γονατιστὴ εὐλαβικά, τοῦ διηγήθηκε ψευδοσιὰ τὰ ἐξῆς καταπληκτικά :

— Πάτερ μου. Πρὸ ὀλίγης ὄρας ἦθε σπῖα ὁ πατέρας μου, ἀπογοητευμένος καὶ στενοχωρημένος φριχτά. Ὁ γενικός άρχηγός τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴ σύλληψη τοῦ άρχισυνωμότεου μαρκησιοῦ Ραουὶν ντέ Τιγκρέ, κ' ὁ πατέρας μου στηρίξε τὶς έλλειδες του γιὰ τὸν προδῖτασμο του στὴ σύλληψη αὐτῆ. Ἄλλὰ κάποιος ἄθλιος προδοτής—ἔτσι ἔλεγε ὁ πατέρας μου— εἰδοποίησε, φαίνεται, τὸν μαρκήσιο ἐγκαίρως κ' εἶτα βρόηκαν τὸν πύργο τοῦ ἔρημο. Εἶχε δρατετεῦσει ὁ κ. ντέ Τιγκρέ καὶ μὲ τὴ δρατετεῦσι του, ἔσθωσαν κ' ἡ έλλειδες τοῦ πατέρα μου γιὰ τὴν προαγωγή του. Λοιπόν, πάτερ μου, ἐγὼ ἦμιον πὸυ εἰδοποίησα τὸν κ. μαρκήσιο μὲ άνόνημη έπιστολή, ὅτι πρόκειται νὰ τὸν συνλάβουν. Τὸν ἀγαποῦσα κρυφὰ καὶ τρελλά, πάτερ μου, γιὰτι ἦταν εἰνεγκνός, καλὸς καὶ χαριτωμένος. Ἄμάρτησα, πάτερ μου ;

Ὁ μαρκήσιος πέτρωσε απ' τὴν ἐκκλησία κ' απ' τὴ συγκίνησί του. Μόλις κατόρθωσε νὰ ψευθοίση :

— Ὅχι, κόρη μου. Ἀντίθετα, ἔκανες καλὸ, κ' ὁ Ὑμιστος θὰ σὲ ἀνταποδώσῃ...

Καὶ κατόπιν πάλι βυθίστηκε σὲ σιωπὴ ἐπίμονη, ἀνάκαμος νὰ ξεστομίση λέξι. Ἡ Ἄννη Μοράν σηκώθηκε τότε σιγά—σιγά. Έκανε μὲ κατανύξι τὸ σταυρὸ τῆς κ' ἀπομακρόνθηκε, ἀνακουρισμένη, ἀφοῦ ψευθοίσε έντοιμηταῦ :

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου !... Ἡ ἐπιεικέα σας μὲ λυτρώνει ἀπὸ ἀράνταση άγωνία...

Ἡ ὄρα περοῖσε. Ὁ μαρκήσιος, μεθυσμένος ακόμα απ' τὸ ἄρομα τῆς γλυκεῖας κοπέλλας, γεμάτος ἀπὸ ἰπέρτατη συγκίνηση γιὰ τὸ τρομερὸ μυστικό τῆς, δέν ἀποφάσξε νὰ φύγῃ απ' τὴν ἐκκλησία. Στὰ τελευταία ὀμιος βόηκε Ξανά τὴν ψυχραμία του καὶ βγάδοντας ἕνα στεναγμὸ βαθύ, γλύστησε ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι, ἔφτασε στὸ γειτονικό δάσος κ' ἀπὸ κεῖ, ἔπειτα ἀπὸ άμέτρητους κινδύνους καὶ περιπλανήσεις ἑβδομάδιον, ἔφτασε στὴν ἀφροκταλασσία, στὸ συμπρωνημένο ἀπὸ πρὶν μέρος, στὸ ὁποῖο τὸν περίμεναν μὲ άγωνία οἱ δικοὶ του κ' οἱ άρχηγοὶ του. ***

Μέσα σὲ λίγες μέρες ἡ ἀντεπαναστάσι ἔναυε σ' ὀλόκληρη τὴ Γαλλία. Ὁ νεαρός μαρκήσιος ντέ Τιγκρέ, άρχηγός τῶν στρατευμάτων τῆς επαρχίας του —τὸν ἔστειλαν ἐκεῖ ἐπίτηδες, γιὰτι ἤξερε καλὰ τὰ μέρη καὶ τὰ πρόσωπα— νυκοῖσε παντοῦ τοὺς επαναστάτες κ' ἔσπερε τὸ θάνατο ὀλόγουο του.

Έπειτα ἀπὸ πολλῆς νίκης τρομερῆς κ' αἱματηρῆς, ἔφτασε

— Θέλετε λοιπόν νὰ σκοτώσετε τὴ γυναῖκα μου;...

τέλος με το στρατό του και στα πρόθυρα του χωριού Πετρού. Έκει θα γινόταν η αποφασιστική και τελευταία μάχη εναντίον των επαναστατών, οι οποίοι είχαν ταμπούρωθει καλά, στα σπίτια του χωριού αυτού χωριού.

Τα ξημερώματα της άλλης μέρας, τα στρατεύματα του μαρκησιού ντε Τιγκρέ χτύπησαν το χωριό, κι ο θάνατος άρχισε να θερίζει αλύπητα τα κορμά. Κατά το μεσημέρι, οι επαναστάτες είχαν διαχωίσει απ' τα σπίτια τους και χτυπώντουσαν με το στρατό στους δρόμους. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν σκοτωθεί. Κι' οι άλλοι πετούσαν έντρομοι τα δάλα τους και ζητούσαν στη φυγή τη σωτηρία τους.

Έκει όμως, στην πλατεία του χωριού, ο μαρκήσιος ξεχώρισε μία ομάδα από γυναίκες, ή όποιες, έβαλλες απ' τον τρόμο, προσπαθούσαν να φυλαχτούν απ' τους πυροβολισμούς κι' απ' τις λόγγες των στρατιωτών. Κι' ενώ, γενναίως κι' έπιτοτικός, όπως πάντα, έτρεχε προς τα εκεί, για να τις γλυτώσει απ' τα νύχια των εξαγριωμένων όπαδών του, έβλεπνε μια αυλοντία κοπέλλας τυλιγμένης σ' έναν μακρύ μανδύα, βγήκε απότομα απ' την ομάδα κι' έτρεξε κοντά του.

Ο μαρκήσιος τη δέχτηκε στην άγκυλιά του, μόλις προφταίνοντας να την προφυλάξει από μια σπαθιά, ή όποια θα την χτυπούσε κατακέφαλα.

Κι' ή κοπέλλα αυτή ήταν ή "Αννι Μοράν. Η άγαπημένη του "Αννι!...

Όλόγυρά του τώρα, έβαλλο κι' άγριεμένοι, σινάχτηκαν οι άλλοτε τόσο περβαρχικοί σ' αυτόν στρατιώτες του και ζήτησαν με κάθε τρόπο να πάρουν απ' τα χέρια του τη νέα, την κόρη του άρχιεπισκόπου σάττη για να την κοιμητιάσουν. Άτρόμος ο μαρκήσιος, κρατώντας τρυφερά τα χέρια της με το χέρι του και με το άλλο σφιγγονίζοντας το σπαθί του, δεν άφανε κανέναν να την πλησιάσει. "Ένας απ' τους όπαδούς του, άφορ βλαστήμησε φριχτά, του φώναξε κατόπιν:

— Καπιτάνιε... Είναι ή κόρη του Μοράν, ό όποιος τις λεγάλλες του φέμισε τη μάνα μου.

Πυροβολισμοί όκούστησαν σιγχαρόνως και μερικές σφαίρες σφύριξαν στ' αυτά του μαρκησιού. Γύρισε τότε άπελασμένος προς το μέρος της έντρομης κοπέλλας κι' έδε τα γλυκά, γαλάζια μάτια της ναύνα κροφωμένα επάνω του με άπειρη έμπιστοσύνη και λατρεία.

Ξετρελλωμένος τότε κι' αυτός, φώναζε με λαχτάρα στους συντρόφους του:

— Θέλετε λοιπόν να σκοτώσετε τη γυναίκα μου; Τη γυναίκα του διακεητού σας;

Φωνάί εκπλήξεως και ταραχής ήτοδέχτησαν αυτά τα λόγια του.

— Έμιαστε άραβωνισμένοι, ξανάτε με θέρη ο μαρκήσιος. Την άγαπώ και κι' άγαπά. Και μια που κερδίσαμε τη μάχη, ό άββάς Κερνέ θα μάς στεφανώσει άμέσως τώρα. Έπιμένετε λοιπόν ακόμα να σφάζετε τη μαρκησία ντε Τιγκρέ;

"Επειτα από μισή ώρα, ή "Αννι, κόκκινη απ' τη συγκίνηση της, χοιτημένη και κατάπληκτη, έβγαине απ' την εκκλησία, σπριγγμένη στο ματάσο του σιζύγου της. Ζητωκραυγές βροντόφωνες την ήτοδέχτησαν.

Κι' ενώ όλόγυρά της έδεινοι που μόλις πρό όλίγου ήθελαν να την κοιμητιάσουν, φώναζαν τώρα ένθουσιασμένοι: «Ζήτω ή κυρία μαρκησία», ή "Αννι μουμουούριζε τρισευτυχισμένη στο αυτί του νεαρού σιζύγου της:

— Μά πώς ήξερες, καλέ μου, ότι σ' άγαπούσα τρελλά;

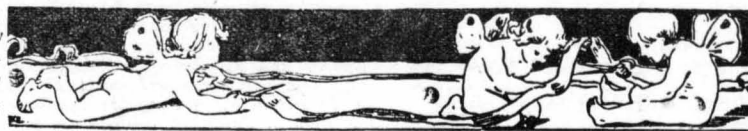
Κι' ο μαρκήσιος, γεμάτος συγκίνηση κι' αυτός, της έσφιξε άπαλά το ματάσο της και της φηθίρισε, χαμογελώντας με ύφος μυστηριώδες:

— Ο Θεός μου μαρτύρησε το τρυφερό σου μυστικό, γλυκειά μου κι' άγαπημένη μου "Αννι....

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Το ένα τρίτο των ανθρώπων πεθαίνουν πριν συμπληρώσουν την ηλικία των 7 έτών.

— Σύμφωνα με μια στατιστική, το προνόμιο της μακροβιότητας το έχουν οι ποταάδες. Ένώ έξ άντιθέτω, οι γαπαροί ζουν λιγώτερο απ' όλους τους ανθρώπους.

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΛΕΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ

Η γυναίκα δεν εινε καθόλου κατώτερη απ' τον άνδρα, μόνον που έχει ανάγκη από περισσότερη φρόνηση και δύναμη.

Ξενοφών

Η καλή γυναίκα εινε το τιμόνι του σκαπού.

Πυθαγόρας

Η γυναίκα δεν πρέπει ν' άσχολείται με τα πολιτικά, αλλά με τα οικονομικά.

Θεόφραστος

Την άσχημη γυναίκα την κάνει άμορφη ό καλός τρόπος.

Φιλήμων

Οι άνδρες πρέπει να ήτακούουν στους νόμους της πολιτείας κι' ή γυναίκες στις συνήθειες των άνδρών, με τους όποιους ζουν.

Σωκράτης

Η γυναίκες, εκ φύσεως, εινε καλόγλωσσες και με την παρρηκική άφορμή κωκολογούν τα πάντα. Μεγάλη ευχαριστήσις τους εινε να μη λένε ποτέ την αλήθεια και τον καλό λόγο ή μά για την άλλη. Κάθε φρόνιμος άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να πιστεύη τις γυναίκες, ή όποιες έχουν την ικανότητα να βρίσκουν χίλους—δύο τρόπους να μάς εξαπατούν.

Εύριπίδης

Νοικοκυριένο σπίτι και ώραία ζωή, δεν μπορούν να ήταόξουν χωρίς γυναίκα και παιδιά.

Αντίπατρος

Έκείνος που θέλει να κωλοπαντρευτή, πρέπει να διαλέξη χαρακτήρα κι' όχι προίκα.

Μένανδρος

Ο άνδρας που έχει πνεύμα άνεπτυγμένο, πρέπει να διαλέγη γυναίκα με κοινό μυαλό, γιατί δύο πνεύματα μέσα στο ίδιο σπίτι εινε πολλά.

Μπόναλδ

Έρωσ εινε ή ένωση δύο ψυχών.

Πλάτων

Έρωσ εινε ή ψυχική άσρόσθεια ενός άρσόχολου, που δεν έχει τί να κάνει.

Θεόφραστος

Έρωσ εινε μια ούράνια πνοή, φερμένη από κόσμιους παραδεισιασούς.

Ούγκώ

Έρωσ εινε μια καθαρή τρέλλα.

Βάκων

Ο έρωσ!... Ο έρωσ εινε το μεγαλύτερο άτύχημα για έναν άνθρωπο.

Εύριπίδης

Έάν δεν ήτήρχε ούτε ένας έρωτευμένος σ' όλο τον κόσμο, ό ήλιος θαόβινε άμέσως.

Ούγκώ

Δεν εινε καλός ό έρωσ για τους άνθρώπους. Κακή εινε ή πρόφασις του έρωτος, στην όποια καταφεύγουν πολλές άκόλαστες ψυχές για να δογιάσουν.

Λουκιανός

Όλα τα πάθη έξωθούν τους άνθρώπους σε σφάλματα, τα παρωτώματα όμως που προέρχονται απ' τον έρωτα, εινε πιο γελοία και πιο άξιοκατάκριτα.

Δε Λαροσφοουκώ

Όταν μεθύσουν από έρωτικές ήδονές, οι νέοι χάνουν τη φρόνησή τους.

Ερμοκράτης

Η όμορφιά εινε το πιο σεμνό και το πιο θείο απ' όλα τα πράγματα.

Ισοκράτης

Η όμορφιά δεν έχει καμιά αξία, όταν δεν συνοδεύεται από τη φρόνηση.

Εύριπίδης

Όταν ή όμορφιά στολιζεται με την άφέλεια, εινε ένα πράγμα αληθινά ούράνιο.

Ούγκώ

Κακή ψυχή σε ώραίο σώμα, μοιάζει με τρελλόν κυβερνήτη σ' όραίο πλοίο.

Ισοκράτης

Τό να εργάζεται κανέναν για την άρετή και τό να διαθέτη με σωφροσύνη τη ζωή του, αυτό άκριβώς εινε εκείνο που παρέχει τις ειλικρινέστερες και βεβαιότερες απολαύσεις.

Ισοκράτης